ชนะหรือแพ้...มันก็แค่สิ่งสมมุติ

นำเสนอเมื่อ : 1 ธ.ค. 2552

เคยรู้สึกกันบ้างหรือเปล่าว่าทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกใบนี้
ล้วนแล้วแต่จะนำมาซึ่งความผิดหวังได้ทั้งสิ้นเพราะความผิดหวังหรือความล้ม เหลว มันอยู่ไม่ไกลจากตัวเรา
มันเกิดขึ้นมาจากทุกอย่างรอบตัว มันทั้งหยอกเล่น เอาจริง รังแก หรือแค่ทดสอบเรา
จนบางครั้งทำให้รู้สึกเหมือนกับว่ามันเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตไปเสียอย่างนั้น

แต่เมื่อเจอกันอีกครั้ง เรากลับต้องเป็นฝ่ายพ่ายแพ้มันอยู่ดี
หลายคนจึงอดสงสัยไม่ได้ว่าทำไมจึงเป็นเช่นนั้น และทำอย่างไรจึงจะสามารถเอาชนะมันได้สักที

อาจกล่าวได้ว่า ความล้มเหลวและความผิดหวังนั้นเป็นสิ่งที่อยู่คู่กับเราไม่ต่างจากความสม หวัง
เพียงแต่คนเรามักจะสมมติให้ตัวเองพึงพอใจกับความสมหวังมากกว่าเท่านั้นเอง

ในยามที่สมหวัง เราอาจจะบอกกับตัวเองว่าเป็น "ผู้ชนะ" โดยที่ไม่เคยสนใจว่าได้มันมาอย่างไร
หรือไม่รู้ด้วยซ้ำว่าจะเก็บรักษาเอาไว้ได้นานอย่างไร

ในทางกลับกัน เมื่อเป็นฝ่ายที่ต้องผิดหวังบ้าง เราก็มักจะตอกย้ำกับตัวเองอยู่เสมอว่าเราเป็น "ผู้แพ้"
คนส่วนใหญ่จึงมองข้ามสิ่งสำคัญของชีวิตไป เพราะมัวแต่จดจองอยู่แค่คำว่า

แพ้ . . . ชนะ

สำหรับ ผมแล้วมีสิ่งหนึ่งที่คนเราไม่ควรมองข้าม นั่นคือการมีน้ำใจนักกีฬา
และการยอมรับสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างรู้เท่าทัน ไม่ว่าจะเป็นผู้แพ้หรือชนะ เมื่อได้สู้อย่างเต็มที่แล้ว
ให้คิดเสียว่าเราแพ้สิ่งหนึ่งเพื่อทำให้รู้ตัวว่า

"เราอาจจะเหมาะกับอีกสิ่งหนึ่งมากกว่า"

จงอย่ามัวเสียดายในสิ่งที่ไม่ใช่ตัวเราให้นานนัก จงออกไปค้นหาสิ่งที่ใช่สำหรับตัวเองดีกว่า
เพราะไม่มีประโยชน์อะไรกับการพรรณนาถึงความลมเหลวอย่างไรสติรังแต่จะทำให ตัวเองรู้สึกด้อยค่ายิ่งขึ้นเท่านั้น

หากเปรียบชีวิตคนเราเป็นการแข่งขัน โลกนี้ก็คงเป็นสนามที่ยิ่งใหญ่ที่สุด
เราทุกคนมีสิทธิ์เท่าเทียมกันที่จะเขารวมอย่างไม่มีเงื่อนไข และก็ใช่วาโลกจะจำกัดชนิดกีฬาที่แขงขัน
มีหลากหลายอย่างที่ให้เราเลือกเล่น เราจึงต้องแสดงฝีมือในสิ่งที่ตนเองถนัดอย่างเต็มความสามารถ
จนกวาระฆังยกสุดทายของชีวิตจะดังขึ้น ซึ่งก็จะเป็นการสิ้นสุดการแขงขันอันยาวนานนั้นลง

และในสนามแข่งขันของเกมชีวิตนั้นจะไม่มีการพักครึ่ง ไม่มีการขอเวลานอก
ที่สำคัญไม่สามารถเปลี่ยนตัวผู้เล่นได้ เพราะเราต่างเกิดมาเพื่อที่จะเล่นเกมของตัวเองด้วยตัวเองจนจบ

แม้บางเกมเราจะแพ้หรือชนะ แต่ทุกๆ เกมเกิดจากการตัดสินใจของตัวเราเองทั้งสิ้น
เราจึงต้องยืดอกยอมรับต่อผลที่เกิดขึ้นอย่างกล้าหาญ และนาจะดีกวาถาเราทำทุกอย่างให้ดีที่สุด
เพื่อจะไม่ต้องเสียใจในภายหลังเมื่อความผิดหวังมาเยือน

เมื่อพูดอย่างนี้ ก็ใช่ว่าจะยิ่งใหญ่ที่สุดเสมอไป
เพราะบางครั้งความพ่ายแพ้ก็มีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกวากันเลย
แมวาชัยชนะจะเป็นยอดปรารถนาของคนเราก็ตามที แต่เรามักจะได้อะไรดีๆ ในชีวิตจากความพ่ายแพ้มากกว่า
เพียงแต่เราต้องทำความรู้จักและเรียนรู้จากมัน เพื่อสามารถนำเอาความผิดพลาดต่างๆ
มาใช้ให้เกิดประโยชน์ในครั้งต่อไป ดังเช่นที่ นโปเลียน นักการเมืองการทหารผู้ยิ่งใหญ่ชาวฝรั่งเศส เคยกล่าวไว้ว่า

"คนที่ไม่รู้จักเรียนรู้จากความผิดพลาด ยังห่างไกลจากหนทางสู่ความสำเร็จนัก"

ไม่จำเป็นว่าเราต้องเป็นผู้ชนะฝ่ายเดียว
แพ้เสียบางก็เป็นกำไรชีวิตได้เช่นกัน

และ นอกเหนือจากมนุษย์ทุกคนจะต้องการปัจจัย 4 เพื่อการดำรงชีวิต
ความทุกข์ที่เกิดจากความผิดหวังและความพายแพ ก็เป็นสิ่งหนึ่งที่ทุกคนต้องพบพานเหมือนกันหมด
และเมื่ออยู่ในสนามแขงขัน ทุกคนต่างก็มุงหวังที่จะเป็นผู้ชนะให้ได

คนส่วนใหญ่จึงอาจจะคิดว่าการเป็นที่หนึ่งนั้นจำเป็นต้องเอาชนะคนอื่นเท่า นั้น หากแต่แท้จริงแล้ว
เกมที่เราแข่งขันอยู่ในสนามชีวิตจริง อาจไม่จำเป็นต้องมีคู่แขงอื่นใดนอกจากตัวเรา
เพราะบางทีเพียงแค่การเอาชนะใจตัวเอง เพราะบางทีเพียงแค่การเอาชนะใจตัวเองมันก็เป็นเรื่องที่ยากเย็นเสียนี่กระไร

บางทีหากเราต้องการจะเป็นผู้ชนะตัวจริง จึงไม่ใช่การวิ่งแซงหน้าเพื่อเอาชนะใครต่อใคร
หากแต่คือการเอาชนใจตัวเองให้ได ก็ถือเป็นชัยชนะที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลกแลวละ

ที่มา...หนังสือจะท้อไปใย...เริ่มใหม่ลองดู โดย: ฤทธิรงค์